

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **DEVĚTSIL JST, s.r.o.**, sídlem Purkyňova 3032/15, Plzeň, zastoupená doc. JUDr. Janem Kocinou, Ph.D., advokátem, sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. MZDR 20711/2024-4/OLZP, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2025, č. j. 17 Ad 17/2024-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Státní ústav pro kontrolu léčiv rozhodnutím ze dne 3. 2. 2021, č. j. sukl32677/2021, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 103 odst. 6 písm. g) zákona č. 378/2007, o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o léčivech“). Tohoto správního deliktu se dopustila tím, že

- a) jako provozovatelka lékárny Samaritán, na adrese Fr. Ondříčka 1088/2, 340 11 České Budějovice, v období od ledna 2014 do listopadu 2016 použila v rozporu s § 82 odst. 4 zákona o léčivech k distribuci podle § 5 odst. 5 tohoto zákona celkem 19 101 balení registrovaných léčivých přípravků v celkové hodnotě 12 787 353,58 Kč, které odebrala jako provozovatelka lékárny pro potřeby své lékárny, a tato balení distribuovala zahraničním odběratelům,
- b) jako provozovatelka lékárny Samaritán – odloučeného oddělení výdeje léčiv, na adrese Sokolská 87, 373 63 Ševětín, v období od května 2015 do dubna 2017 použila v rozporu s § 82 odst. 4 zákona o léčivech k distribuci dle § 5 odst. 5 tohoto zákona celkem 16 482 balení registrovaných léčivých přípravků v celkové hodnotě 12 447 086,37 Kč, tato balení distribuovala ze skladu kontrolované lékárny – odloučeného oddělení výdeje léčiv – zahraničním odběratelům,

v obou případech třem slovenským společnostem.

Za spáchání výše uvedeného správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta dle § 107 odst. 1 písm. e) zákona o léčivech ve výši 9 000 000 Kč.

[2] Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím označeným v záhlaví zamítlo a prvostupňové rozhodnutí potvrdilo. Jednalo se o druhé rozhodnutí o odvolání poté, co předchozí rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 As 89/2024-52.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Žalovaný se podle městského soudu řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který připouštěl alternativní možnost prokázání jednotného záměru žalobkyně. Závěr o jednotném záměru je opřen o podklady založené ve spise, úvaha žalovaného je přezkoumatelná a logická a městský soud se s ní ztotožnil. Žalobkyně se vznikem přebytku za účelem další distribuce počítala. S ohledem na nedůvodnost námitky neprokázání jednotného záměru městský soud shledal nedůvodnými také navazující námitky týkající se běhu promlčecí lhůty. K námitce neuvedení, že se jednalo o pokračující delikt, ve výroku rozhodnutí městský soud poznamenal, že tuto námitku již vypořádal v předchozím rozsudku Nejvyšší správní soud a není dán důvod se od provedeného vypořádání odchýlit. Sankce byla podle městského soudu řádně odůvodněna a není nepřiměřená. Žalovaný nepochybil, jestliže vycházel z informací zveřejněných v obchodním rejstříku a nezjišťoval dále majetkové poměry žalobkyně bez její součinnosti. Délka správního řízení nezakládá povinnost správního orgánu sankci zmírnit. Městský soud neshledal ani důvod pro snížení uložené sankce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí s tím, že žalovaný nedodržel závazný pokyn Nejvyššího správního soudu, jestliže neprovedl další dokazování. Ve věci nebyl naplněn jednotný záměr stěžovatelky a žalovaný své závěry založil na domněnkách, které nejsou podloženy žádnými důkazy. Opakování útoků ani množství přípravků jednotný záměr nedokládají. Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný ani v rámci nového rozhodnutí nebyl schopen ve výroku rozhodnutí uvést, zda se jedná o pokračující delikt. Nedostatečně také posoudil zánik odpovědnosti za delikt vzhledem k tomu, že stále není

pokračování

zřejmé, zda se jedná o pokračující delikt. Předmětem posouzení je jednání, k němuž došlo před více než 5 lety. Není proto namístě ukládat tak citelnou sankci. Žalovaný musí reflektovat i delší časový úsek od jednotlivých jednání a to, že k průtahům došlo zejména ze strany Státního ústavu pro kontrolu léčiv a žalovaného. Uložená sankce je nepřiměřená a vymyká se běžné praxi. Přesná výše sankce není zdůvodněna. Podle stěžovatelky také došlo k porušení zásady objektivit při ukládání sankce, neboť závěr, že sankce odpovídá rozhodovací činnosti Státního ústavu pro kontrolu léčiv, je nepřezkoumatelný. Správní orgány nehodnotily majetkové poměry stěžovatelky ke dni rozhodnutí ve věci. Nic jim nebránilo vyžádat si další podklady od správních orgánů nebo stěžovatelky.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho závěry mají oporu v důkazech, které jsou součástí správního spisu. Skutečností, že byl spáchán pokračující delikt, se žalovaný věnuje na stranách 14 až 17 svého rozhodnutí. Dokud k zániku odpovědnosti nedojde, je možné sankci uložit. Výši pokuty Státní ústav pro kontrolu léčiv řádně odůvodnil, žalovaný se s výší pokuty ztotožnil a uložená pokuta odpovídá rozhodovací praxi i aktuálním majetkovým poměrům stěžovatelky zjištěným z obchodního rejstříku. Stěžovatelka ani v rámci odvolání nedoložila aktuální stav *cash-flow*, předpokládanou výši zisku nebo ztráty v roce 2024, stav svých peněžních účtů, výši nezbytné finanční rezervy apod. Tvrdit a prokázat tyto skutečnosti byla povinna stěžovatelka.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] V prvním kasačním bodu označeném jako nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatelka rozporuje závěr městského soudu, podle něhož žalovaný respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Jelikož tedy obsahem této části kasační stížnosti ve skutečnosti není žádné konkretizované tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (potažmo žalobou napadeného rozhodnutí), přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení důvodnosti tohoto kasačního bodu podle jeho skutečného obsahu, nikoliv podle jeho označení.

[8] Podle § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, 76 a 78 se použijí přiměřeně.*

[9] Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*

[10] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 As 89/2024-52, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 10 Ad 13/2021-175, i rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MZDR 10411/2021-3/OLZP, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení byl žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu na základě § 78 odst. 5

s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) větou za středníkem s. ř. s. Jádrem sporu je otázka, k jakým konkrétním krokům byl žalovaný uvedeným zrušujícím rozsudkem zavázán a zda pokyn Nejvyššího správního soudu dodržel, či nikoliv.

[11] Nejvyšší správní soud v bodu 32 odůvodnění rozsudku č. j. 9 As 89/2024-52 dospěl k závěru, že odůvodnění jednotného záměru stěžovatelky pouze tím, že postupovala v rozporu s právní normou, bylo nedostatečné. V bodu 36 pak označil za „*nutné, aby žalovaný provedl podrobnější úvahu ohledně jednotného záměru stěžovatelky.*“ V bodu 37 dal stěžovatelce za pravdu také v tom, „*že ohledně jednotného záměru nebylo provedeno dokazování, ačkoliv dle rozsudku č. j. 1 As 49/2012-33 je jednotný záměr třeba dokazovat. V dané situaci se nabízí například dokazování toho, zda jednotný záměr měla fyzická osoba, jejíž jednání je stěžovatelce přičitatelné. Otázku přičitatelnosti jednání fyzické osoby právnické osobě již NSS řešil např. v rozsudcích ze dne 9. 11. 2007, č. j. 2 As 40/2007-60, nebo ze dne 29. 1. 2004, č. j. 7 A 156/2000-54, č. 664/2005 Sb. NSS. Alternativně je možno jednotný záměr právnické osoby dokazovat například z nepřímých důkazů, tj. z množství léčivých přípravků, které byly distribuovány na Slovensko, z četnosti či pravidelnosti této distribuce, z dalších okolností této distribuce, ale též z podkladů, ze kterých by bylo možné zjistit vědomost stěžovatelky o protiprávnosti jejího jednání. Toto dokazování ovšem musí provést správní orgán, nikoliv teprve správní soud.*“ V bodu 49 pak Nejvyšší správní soud shrnul, jak by měl žalovaný v dalším řízení postupovat, takto: „*Bude proto povinen se opětovně zabývat otázkou naplnění podmínky jednotného záměru u pokračování ve správním deliktu.*“

[12] Stěžovatelka má za to, že Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného k provedení dalšího dokazování ohledně existence jednotného záměru stěžovatelky. S tímto náhledem se však nelze ztotožnit.

[13] Nosným důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného byla jeho nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný neuvedl dostatečnou úvahu ohledně jednotného záměru stěžovatelky. Nejvyšší správní soud výslovně nezavázal žalovaného k provedení dalšího dokazování, nýbrž k tomu, aby se otázkou naplnění podmínky jednotného záměru stěžovatelky opětovně zabýval. Ačkoliv zároveň v bodu 37 odůvodnění upozornil na to, že jednotný záměr je nutno dokazovat, neplyne z této části rozsudku žádný konkrétní pokyn k doplnění dokazování. Úvahy Nejvyššího správního soudu směřovaly k tomu, že dosud provedený proces dokazování neskýtá oporu pro závěr o existenci jednotného záměru stěžovatelky. Proces dokazování však nezahrnuje pouze provedení důkazů, ale také jejich hodnocení (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017-52, č. 4053/2020 Sb. NSS). Závěr Nejvyššího správního soudu tedy mohl pramenit jak z toho, že správní orgány neprovedly k této otázce dostatek důkazů, tak z toho, že správní orgány k této otázce neprovedly dostatečné hodnocení již provedených důkazů. Proto Nejvyšší správní soud nedal žalovanému ve vztahu k dokazování jednotného záměru stěžovatelky konkrétní pokyn a uložil mu pouze, aby se touto otázkou opětovně zabýval. Zároveň uvedl možnosti, jak lze jednotný záměr prokázat. Žalovaný přitom jedné z těchto možností využil, neboť své hodnocení již provedených důkazů doplnil a jednotný záměr stěžovatelky dovodil z nepřímých důkazů.

[14] Námitka nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu je tedy nedůvodná.

pokračování

[15] Stěžovatelka dále věcně zpochybňuje závěr žalovaného, že jednotlivé útoky byly spojeny jednotným záměrem. Jednak zde brojí proti tomu, jak žalovaný hodnotil provedené důkazy, jednak namítá, že úvahy žalovaného jsou pouhými domněnkami, tedy že tyto úvahy nemají oporu v provedeném dokazování.

[16] Ani tyto námitky nejsou důvodné.

[17] Žalovaný při úvahách o existenci jednotného záměru stěžovatelky vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 As 28/2023-35, a z části bodu 37 zrušujícího rozsudku, ve které Nejvyšší správní soud uvedl příklady nepřímých důkazů, jimiž lze alternativně prokázat jednotný záměr. Konkrétně pak jednotný záměr stěžovatelky dovodil z podkladů, které již byly obsahem správního spisu, a to z vyjádření stěžovatelky v rámci soudního a správního řízení a z výdejek. Pokud jde o vyjádření stěžovatelky, žalovaný z nich dovodil, že stěžovatelka chtěla distribuovat léčivé přípravky do zahraničí, neboť opakovaně argumentovala tím, že lékárny na Slovensku jsou lékárnami podle českého právního řádu. Dále nově provedl podrobnější hodnocení výdejek, nikoliv již „pouze“ z pohledu naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, nýbrž také z pohledu existence jednotného záměru stěžovatelky. V rámci tohoto hodnocení pak poukázal na řadu skutečností plynoucích z dodejek, které ve svém souhrnu podle něj jednotný záměr prokazují. Těmito skutečnostmi byly: 1) počet léčivých přípravků na jednotlivých výdejkách (jejich výčet byl proveden na celkem 80 stranách příloh prvostupňového rozhodnutí), 2) celková hodnota léčivých přípravků (25 234 439,95 Kč), 3) počet dodávek (128), 4) počet balení v rámci jedné výdejky (běžně několik stovek). Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že již při objednávkách léčivých přípravků musela stěžovatelka počítat s tím, že pro ně bude mít i jiný odbyt než běžné výdeje. Každý měsíc jí totiž přebývalo několik stovek balení registrovaných léčivých přípravků, které pro pacienty lékárny nepotřebovala. Podle žalovaného tedy stěžovatelka evidentně již při jejich nákupu počítala s jejich dodáním zahraničním dodavatelům, neboť při běžném provozu lékárny by takovéto nevyužité zásoby představovaly pro stěžovatelku značnou ekonomickou zátěž. Měla v nich totiž vázány finanční prostředky a u takto nadlimitně objednaných přípravků hrozilo, že časem expirují.

[18] Z uvedeného je zřejmé, že skutečnosti, na nichž žalovaný postavil svůj závěr o existenci jednotného záměru, mají oporu v podkladech obsažených ve správním spise (ve vyjádřeních a výdejkách). Nelze tedy souhlasit s tím, že by tento závěr stál pouze na domněnkách. To, co stěžovatelka označuje za domněnky, představuje již celkové vyhodnocení uvedených podkladů, tj. popis myšlenkového procesu žalovaného, který jej vedl od shora uvedených skutkových zjištění k závěru o naplnění jednotného záměru stěžovatelky. Právě takové úvahy jsou přitom nezbytným a zcela standardním krokem pro učinění skutkového závěru z nepřímých důkazů. Takový závěr nelze označovat jako spekulativní či jako pouhou domněnku jen proto, že není opřen o důkaz přímý.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že shora popsané hodnocení důkazů ze strany žalovaného obстоjí. Pravidelné a několik let trvající objednávání takového množství léčivých přípravků, které zjevně překračuje potřeby lékárny, doprovázené taktéž pravidelnou distribucí zahraničním odběratelům, nemůže být nahodilým jednáním. To, že stěžovatelka musela již dopředu počítat s další distribucí zahraničním odběratelům, neplyne pouze z toho, že tak činila ve větším množství případů,

ale také z toho, že tak činila dlouhodobě a pravidelně, vždy s větším množstvím balení (v řádu stovek), tj. se shodným *modem operandi*. Pokud by stěžovatelka pouze omylem (resp. v důsledku chybného vyhodnocení předpokládaného výdeje) objednala větší množství určitého léčivého přípravku a další distribuce by byla skutečně pouze *ad hoc* nápravou tohoto omylu, zcela jistě by se jako řádný hospodář a profesionál v oblasti prodeje léčiv poučila, omylů by se pro příště vyvarovala, její odhady by byly přesnější a její přebytky by se snižovaly. K žádnému takovému vývoji nedocházelo, takže je nutno souhlasit se závěrem žalovaného, že již při objednávání léčivých přípravků stěžovatelka musela počítat s jejich další distribucí svým pravidelným zahraničním odběratelům.

[20] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2024, č. j. 1 As 217/2023-28, není pro danou věc relevantní už proto, že se tento rozsudek zabývá možným postupem podle § 82 odst. 4 zákona o léčivech (výjimečným odběrem léčivých přípravků od jiné lékárny), pro který zde nebyly splněny podmínky. Stěžovatelka totiž především neposkytovala léčivé přípravky lékárně ve smyslu uvedeného ustanovení, neboť pod tento pojem zahraniční lékárny nespádají (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 1 As 116/2022-92, či předchozí zrušující rozsudek č. j. 9 As 59/2024-52).

[21] Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že žalovaný prokázal a řádně zdůvodnil jednotný záměr stěžovatelky, který spojoval všechny útoky. Stěžovatelce se tak nepodařilo vyvrátit závěr žalovaného, že posuzovaný správní delikt byl pokračující.

[22] Skutečnost, že Státní ústav pro kontrolu léčiv neuvedl přímo ve výroku svého rozhodnutí, že se jedná o delikt pokračující, nezpůsobuje jeho nezákonnost. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 9 As 59/2024-52, právní předpisy ani judikatura nevyžadují, aby byla tato skutečnost uvedena ve výroku správního rozhodnutí. Postačuje, že delikt jako pokračující jasně označil a zdůvodnil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Od tohoto hodnocení nemá nyní Nejvyšší správní soud nejen důvod, ale ani možnost se odchýlit. Svým vlastním posouzením této otázky je totiž vázán (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, čj. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS).

[23] Stěžovatelka dále namítá nedostatečné posouzení zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu promlčení, resp. prekluze. U této námitky však opět vychází z toho, že delikt nebyl jednoznačně vymezen jako pokračující. Jak ale již Nejvyšší správní soud uvedl výše, stěžovatelce se nepodařilo vyvrátit odůvodněný závěr správních orgánů, že se jednalo o pokračující delikt, což postačovalo uvést v odůvodnění rozhodnutí. Běh prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt podrobně popsal městský soud v bodech 45 až 50 napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že prekluzivní lhůta před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí neuplynula. Jelikož stěžovatelka proti tomuto odůvodnění nijak konkrétně nebrojí, uvádí Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti, že se s úvahami i závěrem městského soudu ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[24] Další kasační námitky již směřují proti uložené pokutě.

pokračování

[25] Stěžovatelka předně namítá, že žalovaný měl přihlédnout k tomu, že rozhodoval téměř ke konci prekluzivní lhůty. Poukazuje na to, že plynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin. Tato námitka není důvodná.

[26] Právě prekluzivní lhůta má zabránit „trestání“ v době, kdy se to již s ohledem na běh času nejeví jako potřebné či vhodné. Dokud však prekluzivní lhůta neuplyne, není důvod promítnout do výše sankce, kolik času do jejího uplynutí zbývá. Ostatně podle judikatury z právní úpravy neplyne ani povinnost „kompenzovat“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28).

[27] Nelze souhlasit ani s námitkou, že přesná výše sankce není zdůvodněna. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33, *„ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“* Státní ústav pro kontrolu léčiv určil výši sankce ve světle zákonných kritérií a všech individuálních okolností případu, a to na stranách 38 až 40 prvostupňového rozhodnutí. Jelikož konkrétní výše sankce není výsledkem exaktní matematické operace, nemohl již Státní ústav pro kontrolu léčiv dále své důvody konkretizovat tak, aby z něj vyplývala jediná možná výše sankce 9 000 000 Kč, a nikoliv například 9 500 000 Kč.

[28] Konstatování Státního ústavu pro kontrolu léčiv, že výše sankce odpovídá jeho rozhodovací praxi, sice nebylo podrobněji zdůvodněno, nicméně sama žalobkyně nepoukazovala na konkrétní srovnatelné případy, kdy by byla ukládána podstatně odlišná sankce. V reakci na žalobní námitku nedostatečného odůvodnění uvedené úvahy městský soud poukázal na to, že dle přehledu sankcí zveřejněného Státním ústavem pro kontrolu léčiv byla v případě, který byl nejpodobnější, uložena sankce 8 410 000 Kč. Odkázal také na úvahy vyslovené v jeho předchozím rozsudku v této věci (rozsudek ze dne 29. 2. 2024, č. j. 10 Ad 13/2021-175). Na toto odůvodnění ze strany městského soudu stěžovatelka nijak nereaguje. Její námitka tedy není způsobila vyvrátit odůvodněný závěr městského soudu, a již proto není důvodná.

[29] Namítá-li stěžovatelka, že uložená sankce je nepřiměřená a vymykající se běžné praxi, jedná se o blíže nekonkretizovaná konstatování, z nichž nelze dovodit, v čem spatřuje stěžovatelka nepřiměřenost sankce a jaké konkrétní praxi by se měla tato sankce vymykat. Městský soud poukázal na to, že stěžovatelka nerozporovala konkrétní důvody pro uložení pokuty ve výši 9 000 000 Kč, a dodal, že takovou pokutu on sám nepovažuje za nepřiměřenou. Proto také nevyhověl ani návrhu na její snížení podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Ztotožnil se také s hodnocením žalovaného, že pokuta není likvidační, a to s ohledem na výsledky hospodaření žalobkyně v letech 2016 až 2023. Stěžovatelka žádnou z úvah městského soudu týkající se přiměřenosti pokuty ani jeho důvody, proč nepřistoupil ke snížení pokuty, kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje. Ani v této části proto není kasační stížnost důvodná.

[30] Nakonec stěžovatelka namítá, že správní orgány rozhodovaly na základě neaktuálních podkladů a nic jim nebránilo, aby si vyžádaly podklady od jiných orgánů veřejné moci nebo přímo od stěžovatelky. Co se týče aktuálnosti podkladů pro posouzení výše sankce, žalovaný vycházel z údajů zveřejněných stěžovatelkou v obchodním rejstříku od roku 2016 do roku 2023. Jestliže stěžovatelka na žádnou aktuální změnu majetkových poměrů nepoukazovala a v obchodním rejstříku nebyly zveřejněny novější údaje, je nutno podklady, z nichž žalovaný vycházel, považovat za dostatečné a také dostatečně aktuální. Požadavek stěžovatelky, aby správní orgány *ex officio* zjišťovaly další informace o její majetkové situaci, odmítl Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 9 As 59/2024-52. Lze proto pouze opět odkázat na odůvodnění tohoto rozsudku a zopakovat, že se od svého předchozího hodnocení nemá Nejvyšší správní soud nyní důvod odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu